

Máme horko, velké horko a tak si můžu dovolit přihodit do placu jedno opožděné zimní povídání z loňských Vánoc. 24.7. 2007.

Jaké tentokrát asi byly ty Ešusí Vánoce? No jaké by mohly být jiné, než báječné, akční, prožrané, proprané, prolítané a ke konci už dle Ešátorových padajících očních víček možná i lehce únavné.

Ono taky vydržte v plném Ešusím nasazení deset dní v kuse se pinožit a hemžit. Ale já jsem mu to v pátek ráno 22. prosince říkala: „Počkej tady, buď hodný. Já jdu teď na chvíli do práce, vydělávat ti na žrádlo a až se vrátím, čeká na tebe desetidenní psí mejdan! A piš si, že si pak už budeš přát, abychom šli zase do té blbě práce!“ a jak řekli tak udělali.

Mejdan jsme zahájili v pátek odpoledne, když jsme spolu ještě za světla vyrazili do polí. Tady nám to maličko zaskřípalo, protože vzhledem k tomu, že se předtím venčilo hlavně s páníčkem a za tmy, kdy není až tak dobře vidět na neplechy, bylo nutné Ešátorovi zkrátit nejen jeho akční rádius, ale také reflexní oblouk. Což jsem díky příležitosti učinila hned na začátku procházky a pak už jsme si jen užívali toho, že jsme v polích sami, že potkáváme zvířata, která mi může Ash ukazovat, toho, že se nikam nespěchá - prostě pohoda.

Hned v sobotu ráno dostal Ash jakousi před-nadílku. V podobě úžasné společné procházky. Dohodly jsme se totiž ještě s Aishovou a Bonitkovou, což jsou paničky od dvou jeho kamarádek, které Zrzavohubec miluje, na společném předvánočním venčení. Když se všichni tři viděli, bylo to, jako když rozbalí pod stromkem obří kost. Následovala okamžitě „rvačka“ na život a na smrt a dohadování, která ze dvou psích dam Ešusa zavraždí jako první. Vzhledem k tomu, že Aisha je taky žižla pižla, měla Bonitka, coby bullteriéri slečna při

běhání jistý handicap. Vyrovnávala to ovšem s grácií sobě vlastní. Dle hesla - kdo si počká, ten se dočká. S o to větším gustem si pak užila toho „vraždění“. Všichni tři byli ve svém živlu, oči vyšpulené jak letci při přetížení, na jazyky si vzájemně šlapali. A paničky si taky užívaly. David totiž prozíravě uvařil do termosky svařák a vzal spolu s hrníčky do batůžku. Po cestě pravda cinkal jak pojízdná almara, ale komu by to vadilo, že? A jak se nám pak doma po návratu dobře patlal bramborový salát!

Štědrý den má být štědrý a tak už ráno dostal Ešus štědrou snídani. Během dne si pochutnával na svém vlastním pečeném psím vánočním cukroví (tedy spíš játroví, když je to z jater :-D) a večer po důkladné prochajdě na něj opět čekala plná miska - jeho vlastní řízek (hezky za syrova, dle zdravé výživy) a „salát“ z vloček a zeleniny. To aby nezáviděl. No a pak!!! Ty dárky!!! To by snad ani nebyl Ešus, aby nepředbíhal událostem, takže pochopitelně začal s rozbalováním bez pobízení a jako první. Naštěstí se trefil a i když neumí číst, vytáhnul si dárky svoje. Kousací kolečka počkaly, kousací kostičky počkaly i pískací pan Stehno počkal. Co ale nepočkalo byl velký růžový pískací ježek. Jeho pískací a tudíž hlavní funkce ovšem netrvala nijak dlouho. Asi se chtěl Náčelník Zrzavá huba zavděčit páníčkoví, takže během pár minut ježek dopískal, neb byl připraven o svůj velký nosík. Pak už byl dále jen něžně ožužláván a je tomu tak doposud. Ešus ježka nosí, kutálí, žužlá, ale už nehryže, takže se asi fakt chtěl zavděčit.

Zato pan Stehno (veliká to nádhera, která vypadá, jako grilované kuřecí stehno i ogrilovaným kloubem a s ksichtíkem), to je věc jiná. Do toho se posléze Ešátor zamiloval a zcela propadl jeho kouzlu. Něžně na něj píská, mlátí ho předníma tlapkama a stoupe na něj - aby pískal. Kdokoliv k nám přijde, je mu pan Stehno představen a vnucován - asi aby host tu ožužlaninu opatlanou dostatečně ocenil a obdivoval.

Největší radost jsem Zrzavohubcovi udělala, když jsem pana Stehna vzala s sebou na procházku, házela ho a schovávala, aby ho musel Ešus hledat. Strávili jsme takhle uprostřed toho nejfučavějšího dne - což byl myslím čtvrtek - přes dvě hodiny a kdyby bylo po

Ešátorovým, mohli jsme si to klíďo píďo protáhnout i do pátku nebo třeba do soboty. Nechápu, kde bere neustále ty svoje energetické zásoby, když pondělí, úterý i středa - každý den se rovnal obřím procházkám, ráno na dlouho, odpoledne na veledlouho. Třeba hned v pondělí jsme si stříhli hostivickou prochajdu, přibrali s sebou mojí mámu a šli ven ztrácet kalorie. Máma občas ztrácela i balanc. Ani ne tak z pozitivního alkoholu, ale jak se snažila tomu našemu potrhdlu, které lítalo sem a tam s ježkem, vyhnout.

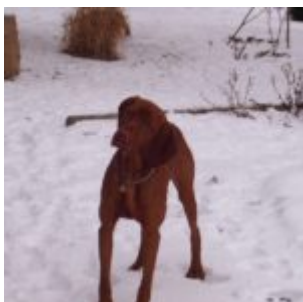
Ale je pravda, že ke konci velkého volna už bylo vidět, že našemu zrzavému maratónci pomalinku docházejí zásobičky energie. Hlavně proto, že je to tetka zvědavá a musí být u všeho. Což vzhledem k neustálé přítomnosti páníčků a návštěv znamenalo, že se nemůže přes den chrupat a sbírat síly na další dobrodružství. Musí se být pořád v akci, protože - zrovna teď třeba, je nutný se poprat s páníčkem - třeba o užužlanýho ježka, nebo klíďo i jen tak. Taky se musí asistovat v kuchyni - co kdyby náhodou ta flákota masa chtěla spadnout a..... zrovna do Ešusový tlamajzny. Taky při věšení prádla se musí být, protože z balkónu se dobře monitoruje okolí. Prostě zkrátka a dobře jeden má pořád co na práci a na chvilku to zrzavý tělo uložit nemůže.

Joo a sobotaaa! To bylo něco. Přijel kamarád Ríša, kterého si Ešus oblibuje a donutil i Ríšu, aby obliboval on jeho. A to i přes to, že Ríšovo počáteční předsevzetí bylo (neb on ty psy fakt nemusí), že bude pro Ešusa tabu. Že bude pro Ešusa takové tabu, jako byl v dobách štěněcích obýván. Tam chodil Ash jenom s námi, abychom měli dohled na tím, když bude nutně potřebovat udělat louži. Takže měl Ríša kdysi dávno tendence tvrdit Ashovi zpočátku, že je obýván. Což ostatně občas ze zvyku pronese i dnes -v momentech, kdy mu Ešus jde vyjádřit svou náklonnost tím, že mu položí do klína nějakou oslizlost. Ale už jsou to jen takové chabé pokusy. Něco jako tiché pípnutí ptáčka v nočním tichu. Výsledek Ešusova snažení je ten, že Ríša už si ani neuvědomuje, že má čokla celou dobu nasáčkovaného u sebe a bez přestání ho drbe, hovoří s ním a házím mu cokoliv, co mu Ešus dotáhne.

Sobota byla ve znamení příprav na večerní oslavu Silvestra. My totiž máme zvláštní termín oslavy konce roku. My ho totiž slavíme už 30. prosince. Je to den, kdy má David svátek,

takže už roky tvrdíme, že my si Silvestra děláme právě 30. prosince. A toho jednatřicátého máme už Nový rok. V případě, že zbudou z předešlé noci síly, v oslavách se pokračuje a máme tak Nový rok ještě jednou. Už jsme došli ve fabulaci tak daleko, že se 30.12. podivujeme, jak to letos s petardami bylo tak nějak v klidu :-D. Zato noc následující se pak nestačíme divit. Stejně tak i tentokrát.

Aby nebylo Ešátorovi líto, že my si debužírujeme, upekla jsem mu v rychlosti ještě jednu várku toho játroví, aby mohl taky nezřízeně mlsat a mohlo se slavit. Spát se šlo nad ránem, což zvědavci Zrzavohubci taky nepřidalo a vypadalo to, že za chvíli se bude bytem ploužít jako somnambul. V jeho případě spíš jako somnabulík :-). Silvestrovské petardy k mému nadšení nijak neřešil a doufám, že mu to vydrží i nadále. Utužuji tuto situaci tím, že kdykoliv a kdekoliv a cokoliv bouchne, já sám jak na prvního máje a letíme se podívat, cože to je za úžasnost. A to i v případě, že soused vysypává do kontejneru plechovky. Už ani neřeším, že tady na mě musejí nahlížet jako na místního blázna. Po zkušenostech s Murphym, který chudák vždycky trpěl, mi to za to stojí.

Nový rok jsme prolenošili - až tedy na procházky, ty se samozřejmě nešidí - a nabírali síly na start do prvního pracovního dne (já si uvědomila, že mám v hlavě pracovně pusto a prázdno a že to ráno teda bude fuška se uvést do provozu - a byla). A když jsme v úterý ráno mizeli postupně ze dveří a odcházeli do práce, tak jsem v Ešusových očích, které jen tak tak držel otevřené, četla: "No to je dost!! Já už myslel, že to nevydržím a odpadnu dřív, než mejdan skončí!" Nu, však jsem mu říkala, že to bude náročné. A panička nikdy nelže (pokud teda na Ešusa nešije nějakou kulišárnu :-D).

24.7.2007